

sedanjih poslancev doktor in odvetnik, drugi doktor duhovnik, mislite, da za voljo tega svojega dostojanstva, do katerega sta prišla po trudapolnem uku, nimata več srca za svoj rod? Gosp. Visenjak, Vi delate krivico našim najvrednejšim sinom. — Kako pa je to, da niste med svojimi „propadi“ imenovali vojaštva? Se-li je to zgodilo vedoma ali nevedoma? Ne veste-li, da tlači sedanji čas celo Evropo, ne samo Avstrijo, največ ogromno število vojakov, t. j. stroški za njih vzdrževanje potrebni? — Čudno, govorite o slabih vinskih letih, pravite: „ko še ni bilo železnice, si je kmet mnogo z vožnjo zaslužil, je živino zapregel, šel v Ljubljano“ itd. — Dragi, to so le prazne besede. Povejte nam poslanca, svetujte poslance, če so tudi prosti kmeti, ki bojo v državnem zboru dognali to, da vojni minister polovico vojakov pošlje domov, ko vse druge države štrlijo v orožju; poslance, ki odpravijo železnice, in bojo kmeti drugoč, kakor nekdanj „foringašili“; poslance, ki odpravijo trtno už, strupeno roso, in nam pripravijo božji blagoslov, da naši vinogradi rodijo obilno sladkega vinca; — tedaj pa vedite, „propadov“ bode konec, in mi bomo vsi z Vami enoglasno za take kandidate glasovali. Dragi g. Visenjak, ne begajte volicev s takimi čenčami, pustite visoko politiko, te Vi ne morete razumeti; ne smešite se, kakor zadnjikrat, ko ste na volišči, v dvorani še po svoje agitovali; ko ste oblastno rekli: „Jaz sem kmet, in volim kmeta B“. — O prvem ni nihče dvomil; koga pa ste volili, to smo slišali. . . .

Tako ošteva naš dopisnik še dalje gosp. Visenjaka ali mi sodimo, da mu dela s tem preveč časti, kajti mož, ki more kaj tacega pisati, kakor dela to g. Visenjak v brošurici svoji, zasluži — zdravniške pomoči.

Gospodarske stvari.

Vabilo sadjarskim društvom, posameznim sadjarjem in sploh prijateljem sadjarstva.

V preteklem desetletji se je po Spodnjem Štajarji osnovalo dokaj sadjarskih društev, kar spričuje, da se ljudstvo probuja in spoznava veliko važnost sadjarstva v naših krajih, ki so ravno tej stroki poljedelstva posebno ugodni. Vsa društva imajo nedvomljivo namen umno sadjarstvo povzdigniti na stopnjo, katere je dežela vredna pa tudi potrebna: domovini odpreti nov vir več ali manj stalnih dohodkov. Izdatnih dohodkov pa smemo ravno od umnega sadjarstva pričakovati. Teh pa bode mogoče dosežati po obilnih, zavednih, marljivo delujočih društvih. Kako pa bi bilo društvom skupno postopati, da se zaželeni uspehi prej dosežejo?

Odbor podpisanega društva je v svojem posvetovanji 16. dan t. m. sklenil slavna sad-

jarska društva povabiti, da bi se skupno posvetovali o tej zadevi.

Društva naj se blagovolijo udeležiti po svojih odbornikih ali zastopnikih; ti zastopniki bodo pretresovali: kako bi bilo društvom skupno delovati v povzdigo umnega sadjarstva. Občno zborovanje bode na binkoštni ponedeljek, dne 18. vel. trayna, popoldne po večernicah; društveni zastopniki pa se bodo posvetovali pred občnim zborovanjem istega dne.

K obilni vdeležbi prijazno vabi „Cesarjevič Rudolfovo sadjarsko društvo za Spodnji Štajar“ v Št. Jurji ob juž. žel. 22. dan malega travna 1891.

Dr. Ipavc, ravnatelj. V. Jarc, tajnik.

O kokoših.

Kokoš ali kura je potreba pri hiši in če napravi sem ter tje kaj škode, posebno na vrtilih, je to le malo, če se primerja njeni koristi. Kaj bi naredila gospodinja v časih, ko bi ne bilo jajca ali piščeta pri hiši? Tudi bolnik, posebno na kmetih, kjer ni mesarja pri rokah, zna za to: kako dobro mu dene kokošinja juha!

Izgodi pa se večkrat, da kokoš ne more znesti jajca. Če se ji ne pomaga, pogine ti in v časih ravno taka, ki je najrajši nesla. Odkod pa prihaja to, da kokoš ne more znesti? To se izgodi tedaj, če se ji naredi predebela jajce, in to se ji izgodi posebno rado, ako dobiva več žita, posebno rži va-se; najrajši torej ob žetvi, rž jim je v tem oziru najnevarniša, kajti rženi otrobi imajo v sebi ostro tvarino, katera razvraži; pri konjih napravi ona srbečico na koži in trepalnice se jim vnamejo celo po gostem, pri svinjah pa se izgodi to pri parkljih. Kokoši napravi ista ostrina najbolj v črevesih škode, ter postanejo le-ta suha in zato se jajce ne more pomikati v redu naprej, vsled tega se vzraste jajce na jajce in več rmenjakov se zavije v eden beljak. V tem nastane velika kepa in zna se, da se je potem kokoš ne more iznebiti.

Ako zapazi gospodinja, da se kokoš muči z jajcem, pa ga ne izpravi kmalu od sebe, tedaj naj teče po slanini ali povojenega sala; naj ga zreže na drobno in še vrže v zmes malo soli. Po njem slastno seže kura in ga požre. Za tem pa ji nastane huda žeja in kura se napije vode. To ji pomaga, kajti voda napne črevesa in salo jih, če smemo tako reči, namaže, jajce se torej pomakne naprej, in kura ti veselo zakokodače.

Povrtne bolhe.

Zoper povrtne muhe je dober pripomoček v našem pelinu. Vzame se ga nekoliko, dene se v lonec in popari se potem z vrelo vodo. Tako ostane kacih 24 ur, potem pa poškropi one zeli, na katerih vidiš bolhe, s pelinovo

in sicer precej močno. To vniči deloma bolhe, deloma pa odžene. Skropljenje se ponovi, če se pokaže zopet bolj na zeléh.

Sejmovi. Dne 1. maja v Cirkovcah, na Zelenem travniku, pri sv. Treh kraljih v slov. gor., na Hajdinji, na Muti, na Ljubnem, pri sv. Filipu, v Trbovljah, v Velenji in v Vržeji. Dne 2. maja v Poličanah. Dne 4. maja v Arveži, pri sv. Križi na Murskem polji, pri sv. Trojici v slov. gor., v Mariboru, na Ptujski gori, v Rogatci, v Stradnu, v Svičini, v Slov. Bistrici, v Studenicah in v Selnici na Dravi. Dne 5. maja v Celji (za konje), v Radgoni, pri sv. Juriji v slov. gor. Dne 6. maja v Lučanah, na Ptui, v Braslovcah in v Konjicah. Dne 7. maja v Jarenini in dne 8. maja na Polji.

Dopisi.

Od sv. Ilja v slov. gor. (Občinske zadeve.) Otroku ne napraviš kmalu večjega veselja, kakor če mu kupiš trobentico, da trobi dan za dnevom, naj že tudi sosede ušesa bolijo. Otrok si misli, zdaj njo imam, zdaj si ž njo napravljam lahko veselje po svoji volji. Ravno tako so delali naši Nemci v občinskem zastopu. Trobentali so o svoji zmagi noč in dan po liberalnih časnikih; in še zdaj v časih zatrobijo v „Tagespošti“, ako v občinskih sejah kaj imenitnega sklenejo. Gotovo si mislijo, zdaj smo na krmilu, zdaj moramo biti glasni, da svet izve, kdo in kaj smo mi. Tako so v pretečenem meseci zatrobili v „Tagespošti“ po svetu, da so v seji dne 22. februarja t. l. izvolili dva odbornika, se ve, da Nemca za častna občana. Slovenski trije odborniki se seje niso vdeležili. Vpraša se, zakaj sta bila ona za častna občana izvoljena? To se nam faranom št. Iljskim zdi nerazumljivo. Nerazumljivo rečemo; saj če koga voli občina za častnega občana, ima tak gotovo velike zasluge za dotično občino. Prašamo torej, kaj pa sta ta dva storila za našo občino? Nič! Eden ima sicer tukaj veliko posestvo, pa stanuje v Strassu in ima edine zasluge za občino, da pride k sejam. Ker ga Štrasski „burgerji“ niso še hoteli za „častnega občana“ zvoliti, ko bi morebiti bolje vedeli, zakaj, prišel je k nam po ta častni „naslov“. O drugem pa kratko povemo, da še posestnik ni, temuč njegova gospa; kako zamore tak za občino kaj zaslužnega storiti? Ali si za „nič“ in zopet „nič“ naslov častnega občana zasluži? V kratkem bomo morebiti doživeli, da bodo nemški posestniki, njih vincarji in hlapci občine št. Ilj vsi „ehrenburgerji“ postali. Bravo! Slavni občinski zastop, kaj pa je letos z občinskim računom? Vsak skrben hišni gospodar ali oskrbnik napravi ob koncu leta račun; ali pri našem občinskem zastopu še ni duha ne

sluha o kakem računu. Kje pa tiči ta račun, kaj je vzrok, da ga ni na svetlo? Ali ni pomoči, ali ni postave, ki bi pomagala temu onemoglemu občinskemu računu na svetlo! Mi tedaj ne moremo primerjati našega občinskega zastopa dobremu hišnemu gospodarju, temuč slabemu hišnemu oskrbniku, kateri ne more ob pravem času z mirno vestjo stopiti z računom pred svojega gospodarja. Vsak gospodar gleda, da se takega slabega oskrbnika iznebi, enako hoče se tudi občina št. Ilj, ako boče Božja volja in sreča junaška, sedanjega nemškega, občinskega zastopa iznebiti pri prihodnjih občinskih volitvah. Fr. Fr.

S Pohorja. (Kmetovalci, pozor!) Nekaj časa sem mrgoli po naših krajih agentov „Ogrsko-francoske zavarovalne družbe“. Ta družba ima svoj sedež v Budimpešti in je čisto v judovskih rokah. Že zaradi tega treba bi se je bilo varovati. Pa bi tudi res ne opravila mnogo med nami, ker mi ne maramo ne za „ogerske“ in ne za „francoske“ dobrote; toda neki agentje poslužujejo se raznih sleparstev. Kakor jim namreč kaže, izdajajo se za zastopnike „Slavijske“ ali pa „Graške zavarovalnice“, samo da jim ljudje bolje zaupajo; potem pa zahtevajo od njih zavarovalne knjižice in brez dovoljenja posestnikov prepisujejo zavarovanja na „Ogrsko-francosko zavarovalno družbo“. Ker ta družba, kakor se čuje, dobro ne stoji in ker so mnogi posestniki zaradi prevelike zaupljivosti svoje do neznanih jim ljudi imeli že sitnosti in stroške, svarimo naše gospodarje: varujte se sleparjev!

Od sv. Bolfanka pri Središči. (Zahvala in prošnja.) Da sem s knjigo „Slovensko petje v preteklih dobah“ slovenskim rodoljubom ustregel, dokaz so mi mnoga priznavna pisma in častitke, kakor tudi preplačila, katere dobivam za razposlane knjige od rodoljubov slovenskih. Za vse to izrekam blagim podpirateljem svojim tem potom pristočno zahvalo. Častite naročnike, katerim sem naročene knjige že davno uposlal, pa prosim, da blagovoljno storijo tudi oni svojo dolžnost. Rodoljube slovenske, kateri še nimajo moje knjige, pa opozarjam na kritike slovenskih listov o napominanjih knjigi. Fran Rakuša, nadučitelj.

Iz Gornjegagrada. (Gasilno društvo.) Pred nekoliko časa bila je govorica po Gornjemagradu, da je skoraj čudež, če zamore „Društvo prostovoljne požarne brambe v Gornjemagradu“ še obstati, ker prejšnji odbor, posebno pa glavar niso za društvo v pretečenih letih nič skrbeli. Razveselile so nas tedaj tiste sladke besede in obljube, katere je izrekel novo-izvoljeni glavar g. Č., da hoče dokazati, kaj je društvo požarne brambe, kako se more načelnštvo voditi in kako se mora v prid udov in drugih prebivalcev delovati — to hoče nam prihodnjost